

OBOUSTRANNÉ POHLEDY

Jana Čechová

**Básník nikdy nekončí
a nikdy nezačíná**

vždycky je tak nějak uprostřed...

...

Pavouk se zamotal do své pavučinky
Motýl mu nasadil křídla

Leť si

Slízává změti smetí
ať si

a maminka šla na jmelí

Pavouk si zafačoval svých osm noh
vypil lok rtuti
bradavky si ve snování rozptýlí

Spočítá tisíc malých chvilí

a jde lovit motýly

Requiem

Prdelatá Vlasta

Svoji třináctku si chlastá

Do dna

Servírka

od Naštíplého kříže

se zavírací dobou

rány si líže

Ubohé oplácané štěně

s kopytem místo nohy

Přivírá oči

když se tlusté prsty špinavých chasníků

boří do jejích půlek

Na bradě masnotou zalitý důlek

Její prsa si zkrátila
cestu k zemi
Oči se jí barví krví,
ze zubů se dere
 chraplavý smích
Vlasto za sto
Vlasto za sto!
!
Přilepila se k pípě
k netečné noci
a její mozek
se rozpadl na plástve nenávisti

Láska. Láska?

A už si zase okusovali hlavy
tak
že z nich zůstal jen barvuměnicí ohryzek
který přes týden znovu dorůstal
Nevěděli o světě
který jimi pohrdal
když je viděl zkroucené na lavičce
jako klubko hád'at
stejně tak se svíjejících
A už si zase okusovali hlavy
on měl habsburský ret
a ona srdce Baskervillů
tepalo tiše jako šelest trávy
ve které se on procházel
V pomlkách si slibovali cosi
čemu neuměli dát jméno
neříkali nic nahlas
neuměli totiž mluvit

navíc si už zase okusovali
hlavy

a tak se dostali až k jádru

Nad jejich hlavami se
šmahem setmělo
a oni utekli ruku v ruce pryč

...

Plakala jsem,
když jsi mi odpočíval na prsou.
Světlušky z krbu olizovaly stěny.
Byl jsi jak jedovatý šíp,
který mi umrtvil
každou žilku pod kůží.
Nebyl jsi ctnostný, ani vznešený,
byl jsi přízemní, ztichlý, depresivní.
Slabiky tvého přerývaného dechu
se srážely v rozích pokoje
a čerti malovali po zdech
tvé padlé milenky,
které jsi miloval
se stejným zájímnutím
jako mě.

22.10.2005

Metamorfózy lásky

jsou velice sentimentální.

Za 30 let mě nebudeš držet stejně

možná v tom bude víc tolerance

dokonce možná i úcty

a ubyde vášně,

ale věř mi,

bude to všechno dobré a v pořádku,

dokud mě vůbec budeš držet...

29.12.2005

Ještě nevím o čem to bude.

zas si páším vlasy

zas se stavím na hranici...

„ „Je to vaše vina.“ “

(Dvojnásobné uvozovky.)

Tradičně

řekla slečna „Neomylná“.

Dovol mi Bože

nebulet tu nad rozlitym hrnkem

s pocitem ublíženosti...

Oba víme,

že jsem ho převrhla sama...

2005-11-20

Je to docela směšné...

Že už zase věřím...

že si myslím, že to jde...

Pojďte do toho se mnou...

Vyplatí se...

2005-12-10

Nepíšu „básně“ když se mi podlomí kolena

črtám si do bloku jen když jsem zhulená

Vypáním si oči a tahem do sena

zdá se mi Okolnost zbitá a bezcenná

Neumím psát a nepálím stohy pro slohy.

jsem jenom zhulená, a tak je to ubohý.

9.1.2006

Nemůžu uvěřit,
že by přece jen existovaly...

...

oboustranné pohledy...

12.1.2006

Básník nikdy nekončí
a nikdy nezačíná
vždycky je tak nějak uprostřed.
Píše o tom když ho tlačí boty
a píše o tom když ho tlačí svět
s básníkem je brzo na konci a pozdě na začátky
s básníkem jste vždycky tak nějak uprostřed.

2006-01-05

Má nálada je marnotratná a lenivá.

Má hlava ztěžkla do kolen.

Jen díky starým mýtům

mi voní myrta u hlavy

a trnové koruny

přestaly jít na odbyt.

Orchideje na laguně
Nedostupné jak tvá vůně,
Cestu polem proplétá si
Míhá zlaté klasy,
Tvoje vlasy...
Proplouvá vody zčernalé skráně,
Vlny ..., tvoje prsty, tvoje dlaně...
Létá vzduchem, jen tak z nebe skočí,
A obloha... tvoje oči...
Měsíc chrání její sny, ten starý lhář,
Má falešný svit... tvoje tvář...
Za obzorem k hvězdě vyšplhá si,
Zase do dne, pole..., vlasy...
Hvězda nudná, tolik škodolibá,
Že tě ona nezulíbá,
Slunce kdesi nad patry,
Chybí jí... Tvoje rty...
Záře, ubodává náhle a tak prudce,
Nejsou dlaně, nejsou ruce...
Rosa, nebe zapomnělo,
Není...není tvoje tělo...

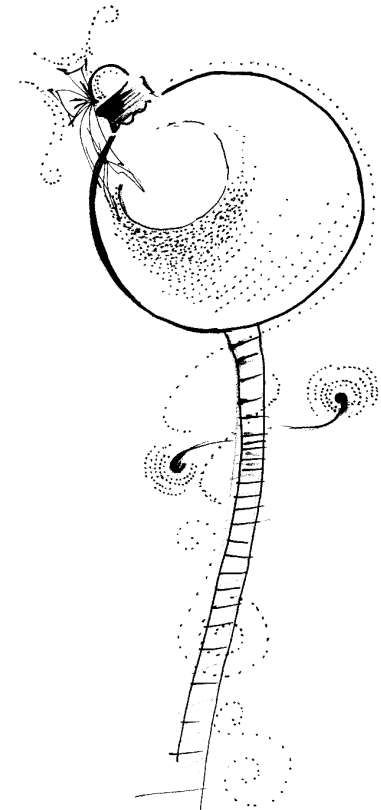
Vánoce

V zástupu svatých
je první den Jedinečnosti,
svou svou obyčejností
je neobyčejný.

Říkám si

Jsem s vámi ráda,
náš pokoj,
nechť je i pokojem Vaším.

Zimmer frei.

Housle

Při jejich hře jste si zacpávali uši.
Smyčec byla
pila,
struny nabobtnalé dřevo,
za hoblíkem byl konec,
širý lán,
umíněný časoprostor.
Byly to kouzelné housle,
které splášily stádo slonů,
byly to kouzelné housle,
které učarovaly tlustým malým
prstům,
které je milovaly.

ÚVAHY A POSCHOVÁVANÁ ZAMYŠLENÍ

1.

Každá kapka
se po dopadu rozpadá.
A to mě nutí k zamyšlení,
jestli já bych měla...?

4.

Teď ti,
princi,
budu muset
strhnout masku.
Kdo z nás dvou
se bojí víc?

5.

Poprvé se jí dotkl
a na její kůži
zůstala malá
krvácející ranka.
A nikdy už krvácet nepřestala.

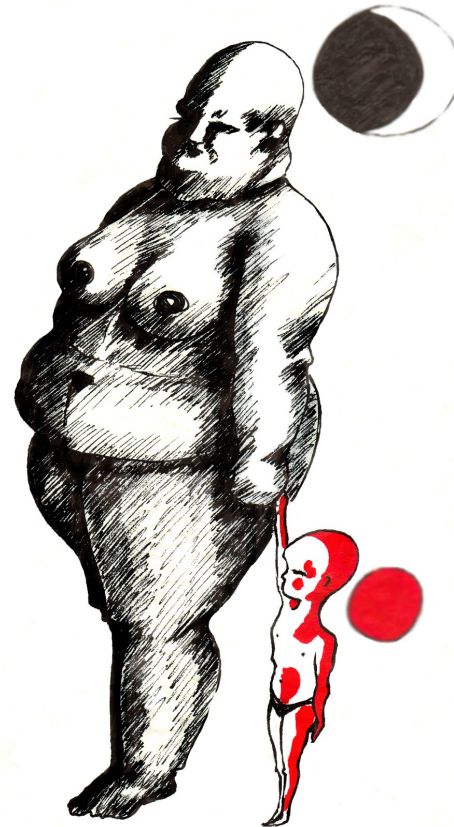
10.

Ani v zátoce Sviní,
nebudeme jiní,
jo...
Svině jsou svině.

Na den spadla noc a zabila ho... Chudáka... Marně se
vzpíral její váze, ale s postupem času byla těžší
a těžší... Na den spadla
noc... Myslela si, že ho
zabila...

A nezabila??? Kdepak, věřte
na pohádky... Vypařila se,
zeslábla, její váha se měnila
v podváhu, vlastně přestala
být... Den se narodil, aby
pak zas mohl umřít, víte?
Nebud'te naivní, myslíte si,
že bude pořád den? Ne, ne,
ne... Noc ho zase zabije,
zase se narodí... A tohle je
život, život není jenom
polovina, život je celek,
život je den i noc...

Přestaňte si vybírat, žijte...

Vystřihovánka

Nůžkami

ti rozstřihnu duši

na dvě půlky

-tu lepší si nechám,

abych si mohla být jista

(nejistota je nejhorší)

-a tu horší

nacpu do chřtánu

všem těm pomlouvačům,

aby zjistili,

že měli vlastně pravdu...

Blázen TO pochopí

Mýval

míval

cosi...

Prosinec

o cosi

prosí...

COSI...

Duní mi sud

pevně posazený na krku

štípou mě nohy,

které jsou v rozpuku

- ty hloupé popraskané paty.

Sviští

piští,

blýskavice

se blýští,

CO je to příští...?

Klíště se klíští...

Za paravánem se studené hmoty

tříští,

rozmrzlé maso si navléká tělo.

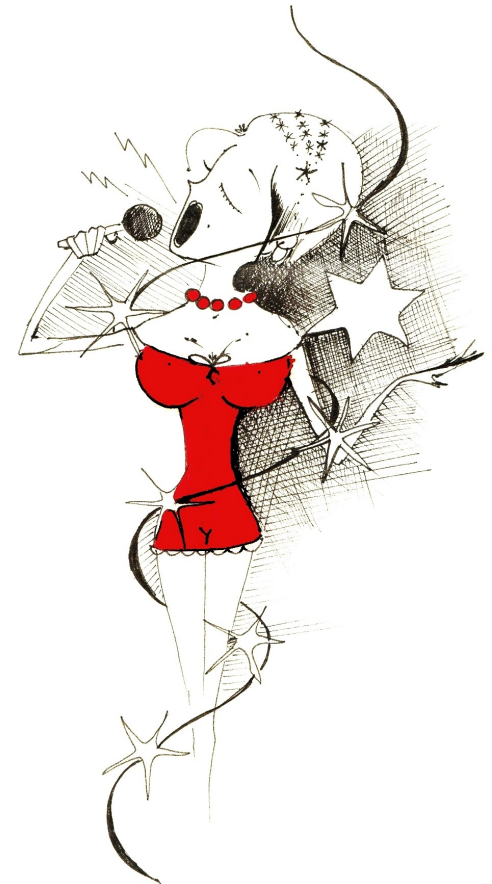

ŇFŇĎ

Neřekla jsem ani Ň
ale ty mi říkáš
abych hlavně neFŇ
dík za podporu
fakt Ď

Star

Divák se nadšeně roztleská
a jeho herec je hvězda,
hvězda nebeská,
pokrytý růžemi, slovy a psaníčky,
myslí jen na výšky
a neví
neví,
že koncovky y
znamená pád

Ironie

Však já ti ukážu!

Vlasy

si

umyju

v barvě OVO

fixou si vybarvím

Obličej

a nenechám se už
tebou vyfouknout

Velikonoční vejce
si vyrazilo
do víru velkoměsta

Moje milá...

Pojďme na karneval do Ria,
Víš, má milená,
Doba naše je šílená,
Pojď ulevit si do normálu,
Jen hrdě pojd', nevěš hlavu,
Víš, má kouzelnice,
Škola samby, břišní tanečnice
Určitě tě ohromí
A kolena se podlomí.
Dostanem všechno, co budem chtít,
V Riu, drahá, začnem žít,
Balme si věci, miláčku,
Tam teprv je čas na lásku...

Jak málo se skryje pod šaty,
Nuda se dočká odplaty!!!
Pospěš, lásko, neb loď nám zmizí v dál,
Víš, krásko, samby budu král!!!
Ty svěží slečny veznou nás v područí,
Čekají s otevřenou náručí.
Dočkáme se salv smíchu,
Smrt tichu, žij, hříchu!!!
A víš co, má ženo,
Nad Riem je zataženo,
Přinesu oběť za tvé vnady,
Pojedu, ale ty zůstaň tady!

...

Ty úkaze zcestný,
poraň se barvičkou duhy,
řízni se lístkem romance
(rovnou té pro křídlovku)

Uvidíš,
šampione,
že je něco lepšího
než tvůj odporný
 opečovávaný
 slizký
 všelíjak stojící
 lepidlem slepený účes.

Na nebi pár petrolejových lamp...

Lampař tu schází...

Čekání na světlo, na extázi,

Chybí tu teplo, trocha petroleje,

Lampař tu schází,

Nebe nezahřeje...

Pár petrolejových lamp zhasíná,

Možná naděje končí, možná začíná,

Nesnadné zapomenout na nesnázi,

Tím spíš, že lampař schází,

Srdce světla bolest prozutíná,

Kéž ani jedna nezhasíná,

S cedulí na krku, s cedulí „na prodej“,

Dávají sebe za živný petrolej,

Kradou se, ničí v obehrané frázi,

Jen proto, že lampař tu schází...

Tma se nebem rozprostřela,

Poslední lampa dohořela,

Se srdcem svým na oltáři,

Umírá, lampař tu schází...

Život ani bůh nezaseje,

Nemůžou dál, bez petroleje, bez naděje...

Rozprsknuté rajče na stěně
Lhostejně si stéká,
Je hnus, je příšera,
Co přes obrazem špíny kleká.
Nenávist se rodí k němu
Pro umazanou bílou ženu,
Krev z jeho těla
Tu kůži její barvit směla.
Bolest pro svou novou špínu,
Jak oběti pro rodinu,
Nechuť mezi svící a tmou,
Že jsou rajčata, za to nemohou.
Vzteky pro ně snadno se rodí,
Však vždy je to někdo, kdo je hodí,
Ruka maminčina sahá po bělicí pění,
Ono si klidně stéká po své stěně...
...ne z vlastní vůle...ne chtění...

LÁSKA

„ta kytička je pro tebe...“

„ale né ...“(já se táááák stydím...)

Jaro, léto, podzim, zima, ještě dvakrát, znova... Jaro, léto...

Kopretina zvadla...“Kde jsi???”(já se táááák bojím)“Halóóó, vrať se!!!“

„Nemám už kytičku...“

„Chci tebe...“

„Nevím, kdo jsem...“

Jaro...Jaro...

„Hledám tě pro sebe! Najdu tě, najdu, kdo jsi!“(usilovně se rozhlížím...Bílá kopretina...Není...Není tu nikdo, koho bych hledala...)

„Nehledej...Nejsem ten, koho ty můžeš objevit...“

Zima...Zima...

(Samá voda, samá voda...hledám...Samá voda...)

„Co to je?! Sedmikráska...Mnohem menší, mnohem obyčejnější...“

(Hoří, hoří, hoří!!!!)

„Našla jsi mě...“

„CO? Já tě nechci...Nenašla jsem to, co jsem najít chtěla.“

Zima...Zima...“Pomoc, zmrznu!“

Na lítost je pozdě, drahá...

...

Tvá blízkost...

Ten důraz na city...

Chechtající se králové

a jejich masky,

co se odkrývají

s příchodem prvních krystalek sněhu...

Ach, Beethovene...

Sládnoucí tóny

pod strunkami v tvých dlaních,

plačící klauni

s kytkou za kloboukem

a jejich prázdný

rozteklý

zničený

úsměv...

6.6.2006

Každý roh ve městě
si drží informační ceduli
že jsi mě opustil kvůli poupátku
s patnácti lety na vkladní knížce
a že nepřišla
ani jedna slza lítosti...

ONA se smála, JÁ plakala

Koukala se spatra

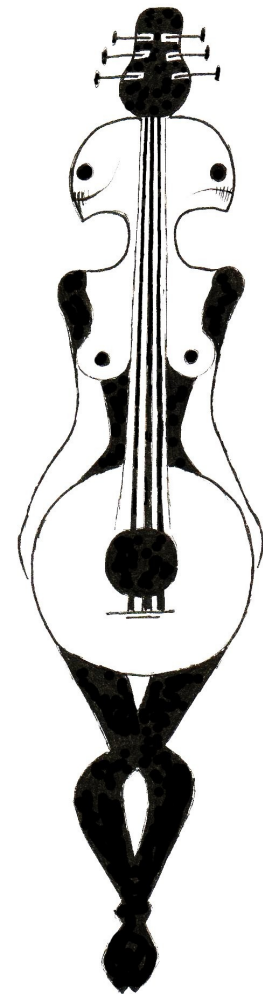
na mě

a zrovna na mě

Zírala jak sůva z nudlí

na moje mastný vlasy

z kterých si chudí mačkají omastek do
polívky

1.6.2006

Asi hloupnu...

Hledám tě mezi kroky
v prchavosti žitého

...

Potkala jsem tisíc a jednoho člověka
-ty v první pětce
která posnídala mé iluze...

...

Sebelítost je strašná.
Strašné je vidět Tebe skrz vlastní podobiznu.
(ale tohle je to poslední, co Ti dopřeju.)

9.6.2006

Věřte přátelům,
když budete hodní.
Nebodnou vám kudlu do slabin.
Věřte svým láskám,
když budete dostatečně kvalitní,
nepodvedou vás s Atraktivností.
Věřte sami sobě,
protože v konečných fázích
vám už stejně nezbyvá nic jiného
než se smířovat...

9.6.2006

Věřte přátelům,
když budete hodní.
Nebodnou vám kudlu do slabin.

O souznění

Řekla: „Jsem ráda, že jsi za mnou přišel.“

Řekl: „Jsem rád, že jsi mohla být cílem mé cesty.“

Držužhubu

Drž už hubu

drž prosím tě hubu!

Nesnáším

když mezi patníky

roztáčíš zapšklé káči

(třeba jako jsem já)

nesnáším

když na matrice zapisuješ

naše dvacáté dítě

nesnáším

každého z těch

upocených

funících

sedláků

čítajících svá stáda volů

...(odmlka)
Nejde to dál
tvůj pohled mě nezelektrizuje
a probívám
...(konec odmlky)
Proč to nechápeš
Házím hlavou
jak splašená kobyla
zacpávám si prsty uši
abych neslyšela
tvá otravná proč.
Ztichni.

...

Co je horší než křik?

Mlčet s plnou pusou slov!